

FLOOR VAN LUIJK

Op de Rijksakademie ontwikkelde je de serie *Basic Community* (2012), daarmee won je in 2013 de Koninklijke Prijs voor Vrije Schilderkunst. Recentelijk ben je overgegaan op het schilderen van orgies en hullende figuren in de series *Gatherings* en *Pause*. Het lijkt erop dat je werk steeds naargeestiger wordt. Hoe komt dat?

PHILIPP KREMER 'Daar ben ik het eigenlijk niet mee eens. *Basic Community* is erg naargeestig. De kleuren lijken misschien vrolijk, maar ze zijn erg agressief. Ze maken het werk erg vlak, niets heeft diepte, niemand heeft ademruimte. Bovendien zijn er veel ongelijke machtsverhoudingen zichtbaar: sommige figuren zijn dominant aanwezig, anderen worden juist weggedrukt, mensen bewegen en sleuren anderen met zich mee. Er

is groepsdruk aanwezig, dat heb ik ook in hun gezichten geprobeerd te verbeelden. De werken uit de serie *Gatherings* zijn eigenlijk veel ideëler. Ze zijn anarchistisch, iedereen is er vrij, gelijk en tevreden. Alle figuren zijn naakt, ze vertrouwen zich aan elkaar toe. Iedereen heeft seks op de manier waarop hij of zij dat wil en niemand wordt tot iets gedwongen. Zo bekeken zijn het de vrolijkste schilderijen die ik tot nu toe heb gemaakt.'

F.v.L. Kun je iets vertellen over je werkproces?

Hoe ontstaat een serie als *Gatherings*?

P.K. 'Mijn werk ontwikkelt zich op verschillende niveaus tegelijkertijd. Enerzijds is er een denkproces gaande dat uiteindelijk leidt tot mijn onderwerpen. Anderzijds is er een proces van formalistisch experi-

ment, waarin ik zoek naar iets dat er nieuw of spannend uitziet. Het vinden van een juiste samenhang hiertussen is belangrijk. Voor *Gatherings* duurde dat erg lang. Het figuratieve schilderen leidt naar mijn mening altijd tot een interesse voor het schilderen van naakte mensen. Ik wil de details van het menselijk lichaam beschrijven en dat heeft natuurlijk een lange geschiedenis. Jarenlang wilde ik dat al doen, maar ik moest een manier vinden waarop dat vandaag de dag relevant zou kunnen zijn. Het schilderen van seksscènes lag voor de hand, maar het was altijd te romantisch, te pornografisch, te persoonlijk of te ongemakkelijk. *Basic Community* vormde de sleutel en betekende het startpunt van *Gatherings*: door een groepsscène te schilderen kon ik verschillende vormen van seksualiteit en verschillende poses schilderen, zo kon ik een meer objectieve positie innemen. Door

maar één kleur te gebruiken – oker – en de achtergrond leeg te laten kon ik neutraliteit creëren en de figuren als elkaars achtergrond laten functioneren. Een ander belangrijk element in mijn werkproces is de intuïtie tijdens het schilderen. Ik moet een emotionele band hebben met het onderwerp en die mijn manier van schilderen laten beïnvloeden. Ondertussen stel ik deze intuïtie op de proef. Vaak gebruik ik het toeval om mijzelf te verwarren tijdens het werk. Bij *Basic Communities* koos ik de kleuren aan de hand van gekleurde kaartjes die ik willekeurig uit een emmer haalde. Bij *Gatherings* maakte ik bewust anatomische fouten bij het opzetten van de compositie: ik tekende een hoofd veel te groot of een arm veel te lang. Die fouten corrigeerde ik vervolgens en daarmee vernietigde ik mijn beoogde compositie. Daarna begon ik met schilderen. Het idee

Philipp Kremer, *Pause (II-III)* en *Pause (II-II)*, zaaloverzicht Nicodim Gallery, Los Angeles

van deze methoden is dat er iets misgaat, dat het schilderij op een zekere manier mislukt.'

F.v.L. Kun je jouw werk daarom beschouwen als *bad painting*?

P.K. 'Volgens mij is er in de schilderkunst tegenwoordig geen dominant idee van wat goed is. Daarmee is "foute schilderkunst" onmogelijk. Wat ik zoek is ambigüiteit, een complex beeld dat voor meerdere interpretaties vatbaar is. Het werk moet zichzelf niet verklaren, maar een nieuwe manier van kijken stimuleren. Ik wil niet mijn schildertechnische vaardigheid tonen, maar een moment creëren waarop je geraakt kunt worden.'

F.v.L. Kun je iets vertellen over je recente serie *Pause*?

P.K. '*Pause* ontstond toen ik aan *Gatherings* werkte. *Gatherings* was een erg tijdrovend en veeleisend project. Na langere tijd intensief aan dit project gewerkt te hebben moest ik gewoon even iets anders doen en daarom besloot ik kleiner werk te gaan maken en vrijer te gaan spelen met formalistische elementen. Zo hing ik het canvas op een kleurrijke wand tijdens het schilderen en verplaatste het naar een compleet witte wand nadat het werk klaar was. Dit leidde tot onverwachte resultaten, het voelde ineens alsof er iets miste. De enige regel bij *Pause* was dat ik plezier moest hebben in het schilderen. Het motief van een hullend persoon kwam steeds terug en het werd een serie.

Het hullen is een moment waarop je controle verliest, jezelf laat gaan, een soort extatische periode. Het kan gebeuren dat je tijdens een moeilijke periode

een pauze neemt en besluit je gedachten te laten stromen. Juist op dat moment doet de realiteit zijn intrede. Plotseling barst je in huilen uit. Dit moment confronteert je met jezelf. Schilderen doet dat ook, je kunt niet aan jezelf ontsnappen.'

F.v.L. Wat ga je doen in Kunstverein Langenhagen?

P.K. 'Ik probeer iets nieuws uit en kijk hoe ver ik daarmee kan gaan. Maar ik houd er niet van om over onaf werk te praten. Hopelijk krijg ik het af zodat ik het kan laten zien.'

FLOOR VAN LUIJK
is kunsthistoricus

PHILIPP KREMER
Kunstverein Langenhagen
april t/m mei

Alle foto's en werken:
courtesy de kunstenaar en
Nicodim Gallery, Los Angeles

Since your Basic Community paintings on which you worked during your residency at the Rijksacademie (2011-2012) and with which you won the royal Dutch Painting Award (2013), you have switched to painting orgies and crying figures in your latest series, Gatherings and Pause. It looks like your works have recently gotten a lot heavier in terms of subject matter, how come?

I don't agree with that. The Basic Community series is actually quite dark. You might read the bright colors as "happy", but they are very aggressive. They create a flat space, where nothing has depth, no one can breathe. Also there is a lot of power inequality: some figures are very present, while others are squeezed, people move and drag others with them, there is this element of peer pressure, which I tried to express in the faces.

The Gatherings are far more ideal and anarchistic, everyone is free, equal and satisfied. All the figures are naked and trusting each other, everyone is having sex in the way they want to, nobody is forced. In that sense they are the most happy paintings I made.

Can you talk about the process of your work? How do you develop a series like the Gatherings?

My work develops on several levels. One is a thinking process, which eventually leads to the ideas for subjects. Then there is the process of experimenting formally, trying to find something that looks new or exciting. These two always have to connect.

For the Gatherings that took a long time. Figurative painting, it seems to me always leads to an interest to paint people nude, you want to describe the details of the human body, which of course has a long history. For years I had been wanting to do that in painting, but I needed to find a way that would make sense today. Depicting sex was an obvious choice, however it was always too romantic, too pornographic, too personal or too awkward. The Basic Community paintings were the key, they served as the starting point of the Gatherings: By depicting a group scene I could show different kinds of sexuality and different poses, and take a more objective position. By using only one color- ochre- and leaving the background empty, I could create neutrality and let everyone function as the others background.

Another important element in the process of my work is the intuitive way I execute the painting. I need to have an emotional connection to the subject, and let that influence the way I paint. In the same time I want to challenge this intuition, prevent it from making the work too beautiful.

Therefore I often use random formal elements to confuse myself while I work. With the Basic Communities I picked most of the colors by chance, using colored cards and picking a random one each time I start painting a new element. In the Gatherings I compose each image with deliberate anatomic mistakes: one head far too big, or an arm way too long. Then I correct those mistakes, which destroys the initial composition. Then I start to paint. The idea is that the painting formally goes wrong, that it fails in a way.

Does that mean your work could be considered "bad painting"?

I don't see any dominating idea today of what a "good" painting is, therefore I don't think a concept of "bad painting" is possible or necessary. What I'm looking for is ambiguity, a complex image, which might point in different directions, creating a friction, where the image does not explain itself, but creates new ways of viewing. I'm not after showing off my skill, but to create a moment where you can be touched.

Can you tell me about your recent series Pause?

I developed the Pause series after I was working on the Gatherings, which is a very demanding and time-consuming process. I just needed to do something more playful, so I decided to make smaller works and to play around with formal ideas to see what would happen. I experimented with having the painting hang on a very colorful wall while working on it, and hang it on a white wall when it's finished. This makes it turn out in unexpected ways, mostly it feels like something is missing. In the beginning the only requirement was to have fun with painting, in the process the crying subject kept coming back and it became a series.

The crying I see as a moment where you loose or give up control, a kind of ecstatic condition. It might happen that, when you are in a difficult time and you decide to stop whatever you are doing and take a pause to let your mind flow, the truth kicks in and you cry. This moment shows you something about yourself. Painting is like that as well, you can't hide from yourself.

What are you working on now?

At the moment I'm working on something new but I don't like talking about unfinished works. I hope to bring it to a point that I can show it in my next exhibition at Kunstverein Langenhagen that will open in the end of march.